کد خبر: ۴۵۲۶۰۶
شنبه ۱۹ تیر ۱۴۰۰ ۱۳:۲۱

خروج آمریکا از افغانستان؛ مشاوران زورشان به بایدن نرسید!

ریچ لوری سردبیر نشریه «نشنال ریویو» در مقاله‌ای به بررسی و نقد تصمیم بایدن برای ترک سریع افغانستان پرداخته است که با ترجمه اختصاصی دیدار در ادامه می‌خوانید.

به گزارش خبرنگاران جامعه گزارش خبر، به ندرت پیش می‌آید روزی بگذرد و در آن خبر جدیدی از پیروزی‌های طالبان در افغانستان مخابره نشود.

شاید دولت افغانستان و نیروهای تحت امر آن مقاوم‌تر از آنچه که خیلی‌ها انتظار دارند، ظاهر شوند. اما اگر این کشور همچنان به سمت آشوب پیش رود و بدتر از همه، طالبان به سرعت کابل را اشغال کند، تصمیم رئیس جمهور "جو بایدن" برای خروج نیروهای آمریکایی از افغانستان، اشتباه ناشیانه و شخصیِ کسی به نظر خواهد رسید که به خاطر داشتن تدبیر و تجربه در سیاست خارجی، به خود می‌بالد.
فرماندهان ارشد نظامی بایدن مخالف این مساله بودند و قویا هشدار می‌دادند که کابل ممکن است تا چند ماه پس از عقب نشینی سقوط کند. اما بایدن کار خود را انجام داد، آن هم بر اساس چیزی که یکی از دستیارنش "جسارت خودِ وی" نامید.
تحولات رخ داده تاکنون نشان می‌دهد که بهتر بود رئیس جمهور به جای گوش دادن به ندای درونی خود، به نصایح مشاورانش عمل می‌کرد.
جنگ افغانستان البته بیش از دو دهه طول کشیده و به رزمی پیشگیرانه تبدیل شده است که نظر مساعد هیچ کسی را برآورده نمی‌کند. اما در بیش از یک سال گذشته، هزینه حفظ ۳ هزار و ۵۰۰ نظامی آمریکایی در این کشور بدون یک کشته در عملیات جنگی، نسبت به افول کامل قدرت تندروهای اسلام گرا زیاد نبوده است. این در حالی است که گروه‌های مزبور بار دیگر در حال رسیدن به قدرت در افغانستان هستند.
برنامه خروج از افغانستان، از موارد معدود زمینه‌های توافق میان بایدن-ترامپ بوده است. توافق عجولانه آتش بس که "دونالد ترامپ" رئیس جمهور سابق آمریکا در فوریه ۲۰۲۰ با طالبان حاصل کرد، زمینه خروج نظامیان آمریکایی را در دولت بایدن فراهم کرد. بایدن عزمی قوی به خرج داد تا به وعده خروج آمریکایی‌ها تا می ۲۰۲۱ عمل نکند، گرچه دغل بازی‌های ظاهری طالبان نیزبه اندازه کافی زمینه ساز چنین مساله‌ای شد.
بایدن می‌گوید جای نگرانی نیست. آمریکا همچنان به حمایت‌های "دورادور" خود از دولت افغانستان ادامه خواهد دارد.این مساله احتمالا خیال پردازی است، و هیچ چیزی درباره برنامه ریزی ضعیف بایدن برای کاهش نیروها، چنین اقدامی را توجیه نخواهد کرد. عقب نشینی آمریکا به سرعت انجام شده و خدا را شکر تلفاتی هم نداشته است. از این که بگذریم، می‌توان گفت این برنامه ظاهرا آشفته بازار بوده است.
سازمان اطلاعات مرکزی آمریکا (سیا) سخت تلاش کرده است تا دریابد برای حفظ توانایی جمع آوری اطلاعات در افغانستان، چه باید بکند. این سازمان در سال‌های گذشته در این کشور بسیار فعال بوده است و با اطلاعات به دست آورده، به اهداف تروریستی در افغانستان و پاکستان حمله کرده است. بدون شک (پس از خروج آمریکایی ها)، عملیات سیا در افغانستان به میزانی چشمگیر محدود خواهد شد.
اگر هیچ گونه نیروی مناسب میدانی وجود نداشته باشد تا اهداف مورد نظر را بیابند، دیگر عملا هیچ هدفی وجود نخواهد داشت تا "ازراه دور" به آن حمله کرد.
در شرایط مطلوب، آمریکا نیروهایش را در پایگاهی دیگر نزدیک افغانستان مستقر خواهد کرد، اما هیچ گزینه مناسبی در همسایگی افغانستان وجود ندارد. پاکستان که قابل اعتماد نیست و از طالبان حمایت می‌کند، ذاتا مشکل آفرین است. ولادیمیر پوتین رئیس جمهور روسیه از این که آمریکا از جمهوری‌های سابق شوروی به عنوان پایگاه استفاده کند، نظر مساعدی نخواهد داشت.
اجرای عملیات از پایگاه‌های نظامی در خلیج فارس با فاصله هشت ساعت، مسلما مانند عملیاتی نخواهد بود که از بگرام آغاز می‌شود. ژنرال "مک کنزی" رئیس فرماندهی مرکزی آمریکا در سخنانی در کنگره این کشور گفته بود عملیات از فواصل دور "بسیار دشوار است"، اما "غیرممکن نیست. " البته این به معنای تایید صریح این گونه عملیات نیست.
عقب نشینی آمریکا، ناگفته‌های مشکل آفرین دیگری هم درپی داشته است.
پیمان کارانی که با نیروی هوایی افغانستان همکاری کرده اند تا از هواپیماهای آن نگهداری کنند نیز در حال ترک این کشور هستند و این مساله به صورت بالقوه یعنی از قطع حمایت هوایی از نیروهای افغان. یک مقام در مصاحبه با نیویورک تایمز گفته است افغان‌ها قادر نخواهند بود تا نیمه ۲۰۳۰ چرخبال‌های بلک هاک خود را نیز حفظ کنند. دولت آمریکا برای مساله پیمانکاران، گزینه‌های متعدد دیگری را درنظر داشته است، از جمله کمک به حفظ آن‌ها از راه دور.
سرنوشت افغان‌هایی که به نیروهای آمریکایی کمک کرده اند – و همچنین اوضاع خانواده هایشان- نامشخص است گرچه بایدن تحت فشارهای سیاسی در آمریکا متعهد شده است آن‌ها را از افغانستان خارج کند.
بایدن می‌خواهد به افغان‌ها ۳ میلیون دلار کمک کند تا صرف امور امنیتی شود، اما چه کسی با این پول به مساله آموزش نیروهای افغان خواهد پرداخت؟
متحدان آمریکا نیز در حال ترک افغانستان هستند، در حالی که دولت آمریکا به شدت مشتاق است تا نیروهای ترکیه در این کشور باقی بمانند و امنیت فرودگاه بین المللی کابل را تامین کنند. وجود این فرودگاه برای حفظ سفارت آمریکا و نیز به منظور دسترسی گروه‌های امداد به مناطق مختلف افغانستان حیاتی است.
در هفته‌های اخیر و هم زمان که اخبار بد درباره افغانستان – پیروزی‌های طالبان- مخابره می‌شود، دولت بایدن تلاش کرده است در خصوص مسایل مختلف اطمینان خاطر بدهد. یکی از این راهکارها ادامه حضور چند هفته‌ای ژنرال "آستین میلر" فرمانده ارشد آمریکا در افغانستان بوده است.
اما آیا افغان‌ها و طالبان قرار نیست متوجه شوند که تمام نیروهای وی تاکنون از افغانستان خارج شده اند؟
به گزارش نیویورک تایمز، پس از آنکه میلر افغانستان را ترک کرد، ژنرال "کنث مک کنزی" اختیار اجرای حملات هوایی علیه القاعده و داعش را از "تامپا"

در فلوریدا برعهده خواهد گرفت و این مساله دستکم در ماه آگوست (مرداد) پابرجا خواهد بود. وی این اختیار را خواهد داشت تا دستکم تا پایان سپتبامر و در موارد ضروری ۳۰۰ نیروی نظامی اضافی به افغانستان اعزام کند.

چشم انداز درازمدت افغانستان چگونه است؟

یک توجیه برای ترک افغانستان این است که در این صورت منابعی آزاد خواهد شد که می‌توان از آن برای تمرکز بر مقابله با تهدید روبه رشد چین استفاده کرد. این گونه هم نیست که ۳ هزار نیروی زمینی قرار است در شرق آسیا مستقر شوند تا توازن قدرت را در آنجا تغییر دهند. بلکه برعکس، تا زمانی که لازم است حمله به اهداف القاعده از خلیج فارس صورت گیرد، باید از منابع مورد نیاز به منظور نظارت بر چین استفاده کنیم، زیرا این عملیات مستلزم پروازهای طولانی‌تر هواپیماهای آمریکایی است؛ شاید هم آمریکا مجبور باشد یک ناو هواپیمابر را نزدیک افغانستان حفظ کند.

مهم‌تر از همه، اگر در افغانستان شکستی رخ داده است، کنترل این روند خود یک مساله بسیار پرهزینه برای ارتش آمریکا خواهد بود. بایدن به هدف کاهش نیروها دست یافته است. اکنون شاید متحمل عواقب جدی شود.